

Xi Jinping impera no XIX Congreso do PCCh

Descrición

O XIX Congreso que o Partido Comunista de China (PCCh) celebrou en Beijing do 18 ao 24 de outubro tivo o seu broche final coa presentación o 25 do novo Comité Permanente do Buró Político, o máximo órgano de dirección do Partido e do País.

O XIX Congreso que o Partido Comunista de China (PCCh) celebrou en Beijing do 18 ao 24 de outubro tivo o seu broche final coa presentación o 25 do novo Comité Permanente do Buró Político, o máximo órgano de dirección do Partido e do País.

No seu discurso de apertura, Xi Jinping, quen iniciou o seu mandato en 2012, asegurou que China atópase no inicio dun novo ciclo, crucial e decisivo para alcanzar aquel obxectivo histórico da modernización, soñado desde finais do século XIX, eclipsando a etapa de decadencia, atraso e submisión en que se precipitou o país no século XIX. Esa perspectiva histórica é fundamental para comprender o alcance das decisións adoptadas neste congreso.

Nas súas máis de tres horas de alocución na sesión inaugural, Xi efectuou un novo diagnóstico da situación: tras máis de trinta anos de aplicación da política de reforma e apertura (1978), a contradición principal xa non radica entre as demandas da sociedade e un sistema produtivo atrasado senón entre as demandas da sociedade e un sistema económico desequilibrado que esixe axustes estruturais para lograr unha China “rica e poderosa”.

Ante os máis de dous mil delegados en representación dos 90 millóns de militantes, Xi Jinping revalidou devanditos obxectivos co marco referencial dos dous centenarios (do Partido, en 2021, e da República Popular, en 2049), reivindicando a importancia de establecer respostas nacionais ás esixencias do momento sen recorrer mimeticamente ás receitas estranxeiras.

China seguirá a súa propia ruta

O camiño propio pavimentado polo PCCh para lograr a revitalización do país suxire catro eixes prioritarios.

Primeiro, unha estratexia de desenvolvemento en dúas etapas (primeiro ata 2035 e despois ata 2050) nas que debe consolidarse un novo modelo económico e social baseado nun crecemento de calidade marcado pola innovación, o impulso tecnolóxico ou o respecto ao medio ambiente; igualmente, as carencias sociais deben atopar resposta nos máis variados ámbitos superando os déficits e contradicións actuais que ilustran unha sociedade aínda fráxil e desamparada en rubros esenciais.

Segundo, a construción dunha “civilización ecolóxica”, xa presente tamén no segundo mandato do seu antecesor Hu Jintao, recibe un maior respaldo. O ambiente será un dos grandes asuntos na axenda chinesa dos próximos anos, a sabendas de que o seu deterioro neste plano tras décadas de ignorancia e ata desprezo esixe medidas radicais.

Terceiro, a mellora da gobernanza auspiciando un deseño político de alto nivel que actualice a dotación institucional e a evolución cara a un Estado con dereito que asegure o imperio da lei en liña coa tradición lexista. Esa mellora da gobernanza descarta a aproximación ao modelo político occidental e incide no papel chave do PCCh na xestión de todos os asuntos en todas as esferas. Resolvendo habituais debates sobre a separación Estado-Partido, este último imponse como ariete esencial a fortalecer nesta etapa, insistíndose por iso no fortalecemento da disciplina interna e a lealdade sen fisuras ás directrices emanadas dos órganos de dirección.

Cuarto, unha revitalización ideolóxica de gran alcance co denominador común do rescate do pensamento tradicional, do pensamento partidario e das novas respostas contempladas no pensamento de Xi ou xiismo, incorporado neste congreso como guía aos Estatutos do PCCh. A sinización do marxismo, entendida como unha interpretación do mesmo en clave nacional, suxire a activación dun proceso de reafirmación ideolóxica sensible aos aspectos que espertan o orgullo civilizatorio.

Así pois, o XIX Congreso solemnizou o inicio dunha nova era e trazou a folla de ruta principal para os próximos 30 anos non só na orde económica senón cunha axenda integral que abarca todos os dominios e esferas en liña coas decisións xa adoptadas no último lustro. Serán os próximos, anos de insistencia na observancia do seu propio camiño, de enfatización da súa soberanía, contestando coa súa evolución non só a hexemonía occidental pola vía de feito na orde económica senón rivalizando co pensamento único imperante popularizando as visións e propostas chinesas en todo o orbe.

Si a aplicación das reformas económicas nestes delicados anos (a chamada nova normalidade) permitiu alcanzar índices de crecemento próximos ao 7 por cento, é previsible que dita tendencia persista nos próximos anos. O axuste estrutural que aspira a pasar páxina da “fábrica do mundo”, abrindo máis ao mercado, a propiedade mixta, consolidando o consumo interno, etc., non poñerá en risco a concepción básica do modelo económico no cal o PCCh seguirá desempeñando un activísimo papel. O éxito da transición a un novo modelo de desenvolvemento tamén poderá impulsar un novo ciclo de expansión da economía chinesa sobre novas bases.

Segunda transición sen sucesión á vista

En canto á máxima dirección do Partido e do país, só Xi Jinping e o primeiro ministro Li Keqiang mantéñense con respecto ao anterior Comité Permanente do Buró Político (CPBP). Finalmente, Wang Qishan, líder da loita contra a corrupción, xubilouse disipando as dúbidas respecto da observación ou non das regras de idade que imperaron nas últimas décadas para eludir a reiteración do fenómeno da xerontocracia. As cinco caras novas xa foran anticipadas pola prensa de Hong Kong, polo que a sorpresa foi relativa.

Os cinco novos integrantes do CPBP son, por orde de xerarquía, Li Zhanshu (director da Oficina Xeral do PCCh e secretario persoal de Xi), Wang Yang (viceprimeiro ministro), Wang Huning (asesor ideolóxico dos últimos tres secretarios xerais do PCCh), Zhao Leji (que será o responsable da loita anticorrupción) e Han Zheng (xefe do Partido en Shanghái). Li Zhanshu presidirá a Asemblea Popular Nacional cando se produza a substitución en marzo do ano próximo, e Wang Yang farase cargo da Conferencia Consultiva Política do Pobo Chinés. Han Zheng será a man dereita de Li Keqiang no Consello de Estado.

O dato máis revelador dos novos integrantes é a súa relativamente avanzada idade (en Congresos anteriores nomeouse a líderes por baixo dos 60 anos, cifra que os sete pasan), abrindo unha incógnita importante respecto á substitución xeracional.

Xi Jinping asegurouse unha posición incontestable no seo do Partido por unha dobre vía. En primeiro lugar, institucionalizando o “xiismo” como guía ideolóxica para ese terceiro tempo (tralo de Mao e Deng) que vivirá o país nos próximos anos. En segundo lugar, desdubuxando as fidelidades clánicas e establecendo unha única lealdade recoñecible. Non necesitou de subterfuxios como argüir unha Presidencia do Partido ou sequera insinuar unha presidencia da Comisión Militar Central máis aló da culminación do seu segundo mandato (2022). A composición do Comité Permanente do Buró Político despexa obstáculos e facilitaralle a implementación do seu programa sen a necesidade de atender tanto ás maquinacións internas. Por outra banda, no Buró Político, viveiro dos futuros líderes principais, asegurouse unha maioría ampla e entregada.

Ao presidir unha segunda transición sen sucesión definida, Xi Jinping recibirá o aplauso de quen consideran que China necesita non xa dun líder forte senón de ferro para conducir o último e complexo tramo da modernización; pola contra, non faltará a preocupación naqueles, fundamentalmente entre boa parte dos nados a partir dos anos oitenta, que abrigan o temor de que o anunciado peche de filas para alcanzar o soño chinés faga irrespirable unha atmosfera na que, pese aos seus límites, gozaran de pequenas marxas de liberdade.

APARTADO TEMÁTICO XEOGRÁFICOS

China e o mundo chinÃªs

ETIQUETAS

Xi XIX
China PCCh Jinping Congreso

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Observatorio da Política Chinesa

Data de creación

Outubro 27, 2017

Metacampos

Autoria : 3717

Data publicación : 2017-10-25 00:00:00